

De la natura

Lucreci

Invocació a Venus

«Mare dels Enèades, goig dels homes i dels déus, Venus nodridora, que sota les esteles errívoles del cel pobles d'éssers el mar portador de naus i la terra fructífera! Per tu tota mena d'animals és concebuda i veu la llum del sol en sortir de les tenebres, per tu, oh deessa, per tu, i, a la teva arribada, fugen els vents, per tu els núvols del cel, per tu la terra industriosa dóna flors suaus, per tu somriuen les aigües del mar i el cel asserenat brilla amb llum arreu escampada. Tot seguit que es manifesta l'aspecte primaverat del dia i oberta es redreça l'aura fecundant del favoni, en primer lloc, et presagien, tu i la teva vinguda, els ocells de l'aire ferits al cor per la teva força. Després les feres, ramats que boten per les pastures ufanoses i que travessen nedant els ràpids rius: així, captius de la teva gentilesa, són desitjosos de seguir-te onsevulla que vagis a dur-los. Finalment, per les mars i les muntanyes i els rius engolidors, pels estatges plens de fulles dels ocells i pels camps verdejants, enfonsant en tots els pits l'amor suau, fas que les espècies propaguin delerosament llurs nissages».

Lucreci. *De la natura*, vol I. Fundació Bernat Metge. Barcelona, 1923, pàg. 3.
Traduït per Joaquim Balcells